

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 620

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου
Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκό-
νων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμύτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Catulle
Mendès: Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
ναίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Καὶ ἐγερθεὶς ἐνεδύθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε διὰ τὴν αἰτίαν
ἣτις τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐξυπνήσῃ τόσον ἑνωρίς. Εἰς τὰς πέντε
καὶ ἡμίσειαν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Ἰουλίου. Ἦτο ἐπὶ τό-
που εἰς τὰς ἑξὶ παρά πέντε λεπτά. Ὁ στρατηγὸς ἔφθασε σχε-
δὸν ταυτοχρόνως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἱππότης
ἐχασμᾶτο καὶ καθ' ὃν χρόνον οἱ μάρτυρες προσεποιούντο, ὅτι
ἐπλήρουν τὸ ἕτερον τῶν πιστολίων, ἐκάθισε παρὰ τὴν ρίζαν
δένδρου καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα κερδίσῃ ὕπνον ἑνὸς
λεπτοῦ.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν
ἔλθῃ ἐκεῖ διὰ μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἰούλιος ἐμέτρησε τὰ πέντε βήματα, ἐσημείωσε δύο
γράμμάς καὶ πλησίαζων τὸν φίλον του,

— Προσπάθησον νὰ ἐκλέξῃς τὸ πλῆρες, εἶπεν.

Ὁ κ. Διλὸ ἠγέρθη καὶ ἔλαβεν ἀνεξέταστως τὸ ἓν ἐκ τῶν
πιστολίων, τὰ ὅποια ἐκράτει ὁ ἱατρός. Ὁ στρατηγὸς ἔλαβε
τὸ ἕτερον.

Ὁ ἱππότης ἠρώτησε, ποῦ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν ὁ ἴδιος.

— Πεῖς θὰ πυροβολήσῃ πρῶτος; ἠρώτησεν ἀκόμη.

— Σαῖς, τοῦ εἶπεν ὁ ἱατρός, εἰσθε ὁ προσβληθεὶς.

Ὁ ἱππότης ἔκαμε σημεῖον εὐχαριστήσεως καὶ ἔτεινε τὸν
βραχίονα, ἵνα σκοπεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αἰ-
φνίδιον χάσμημα.

— Συγγνώμη, κύριοι, ὅτι ἐχασμῆθην τόσον πολὺ, ἀλλ'
εἶμαι πεθαρμμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Καὶ ταυτοχρόνως ἔσυρε τὴν σκανδάλην τοῦ πιστολίου του,
τοῦ ὁποίου μόνον τὸ καπσοῦλιον ἀνεφλέχθη μετὰ ξηροῦ θό-
ρύβου.

— Ἰδοῦ, εἶπεν, ὅτι ἐξέλεξα τὸ χειρότερον.

Καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις κοιμᾶται
ὄρθιος.

Ὁ στρατηγὸς ἔτεινε τὸν βραχίονα.

— Θὰ ἀποθάνετε, κύριε, τῷ εἶπε διὰ σβαστρῆς φωνῆς.

Ὁ κ. Διλὸ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε.

Ὁ στρατηγὸς ἔσυρε τὴν σκανδάλην ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ ἱππότης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Θὰ ἐπαναρχίσωμεν, κύριοι; ἠρώτησεν.

— Ὁχι, εἶπον οἱ μάρτυρες, ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη.

— Τότε θὰ κοιμηθῶ ἐκ νέου, εἶπεν ὁ κ. Διλὸ, καὶ ἐπανε-
λαβε, χασμώνμενος περισσότερον παρ' ἄλλοτε τὸν ἐρόμεν τῆς
ἐπαύλειος.

Ὁ ἱατρός, ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Ἰούλιος τὸν ἠκολούθησαν.

— Ἐχάσαμεν, εἶπον οἱ δύο πρῶτοι εἰς τὴν μαρκεσίαν, εἶνε
παράδοξος ἄνθρωπος.

Καὶ ἀφηγήθησαν ὅτι ἔλαβε χώραν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε τὸν ἱππότην
καὶ ἐνώπιον πάντων τῷ εἶπε:

— Κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δικαιολογήσω τὴν χθεσι-
νὴν σκηνὴν καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐκεῖνο, ὅπερ συμβαίνει ἐν-
ταῦθα πρὸ δύο ἡμερῶν. Ὁ φίλος ὡμῶν μᾶς ἐβεβαίωσε, ὅτι
ἦτο ἀδύνατον νὰ σᾶς συγκινήσῃ τις. Ἡ βαρωνίς, ὁ κύριος
Καριλλὰ καὶ ἐγὼ ἐστοιχηματίσαμεν νὰ εὕρωμεν μέσον, δι'
οὐ νὰ συγκινήθῃτε. Σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὰ μέσα,
τὰ ὅποια μετεχειρίσθημεν καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν σᾶς παρακα-
λοῦμεν νὰ μᾶς ἐξηγήσετε πῶς συμβαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν σας
νὰ εἰσθε ὑπεράνω τῶν συγκινήσεων, αἵτινες ταραττουσιν ἀ-
κόμη ἡμᾶς τοὺς γέροντας.

— Θέλετε ἀπολύτως νὰ τὸ μάθετε;

— Ναι.

— Δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε, ἂν εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶνε λοιπὸν ἀπίστευτον;

— Ἐγὼ τὸ εὕρισκω ἀπλυστάτον, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶνε
ὅπως ἐγώ.

— Ἀς τὸ ἴδωμεν.

— Δόσετέ μου τὴν χειρὰ σας.

Ὁ στρατηγὸς ἔδωκε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Διλὸ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Τί αἰσθάνεσθε ; τῷ εἶπε.

— Τίποτε.

— Ἡ καρδία μου δὲν πάλλει ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀλλὰ πόθεν προέρχεται τοῦτο ;

— Εἶνε φυσικώτατον, κύριε, δὲν ἔχω καρδίαν.

— Τί τὴν ἐκάμετε ; ἠρώτησε μετὰ τρόμου ἡ βαρωνίς.

— Τὴν ἐδώρησα, κυρία.

— Εἰς ποῖον ;

— Εἰς ἓνα φίλον μου, εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἰδική του δὲν ἦτο ἀρκετή.

— Ἀστείευσθε !

— Καθόλου.

— Ἐδώσατε τὴν καρδίαν σας ;

— Ναί, κυρία.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖαν αἰτίαν ;

— Ἐνεκα μεγάλης θλίψεως, ἣν ἐδοκίμησα ἄλλοτε κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου. Εἶπον κατ' ἐμαυτὸν τότε, ὅτι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θὰ εἶχε καρδίαν, καὶ ἀφῆρεσα τὴν ἰδικήν μου ὡς ὄργανον ἐπικίνδυνον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως τὸ ἴδετε, εἶμαι ἀνάσιθητος πρὸς πᾶν, ὅπερ συγκινεῖ τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων.

Ἐὰν ὁ ἱππότης δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, θὰ τὸν ἐξελάμβανον ὡς παράφρονά.

— Καὶ ποῖος σας ἀφῆρεσε τὴν καρδίαν ;

— Εἰς χειρουργὸς ἰκανώτατος.

— Εἶνε ἀπίστευτον.

— Παρατηρήσατε, κυρία, τὴν οὐλὴν τῆς ἐγχειρήσεως.

Καὶ ἀποκαλύπτων στῆθος λευκὸν ὁ κύριος Διλὸ ἔδειξε σημεῖον, σχηματίζον σταυροειδῶς δύο αὐλακὰς κατόπιν ὑπεκλίθη ἀφῆνων κεχηνότας ἐκείνους, πρὸς οὓς εἶχε κάμῃ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐξομολόγησιν.

Μετά τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηπῆς, ἣν ἀφηγήθημεν, ὁ ἱππότης ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔχων τοὺς πόδας τεταμένους πρὸς τὴν πυράν. Ἡ αἰθούσα αὕτη, ἐστρωμένη δι' ὑφάσματος τῶν Ἰνδιῶν ἔχοντος ἡνεωγμένα ἄνθη ἐν τῷ μέσῳ, ἀπετέλει μέρος τοῦ οἰκίσκου, ὃν κατέκειτο ὁ κ. Διλὸ πλησίον τοῦ Λουξεμβούργου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Δύσεως, καὶ τῷ ὁποίῳ προσέκειτο κῆπος, ἀπογυμνωθεὶς πλέον ἀπὸ τὰ πρῶτα ψύχη τοῦ φθινοπώρου. Ἡ ὁδὸς τῆς Δύσεως, εἶνε ἀνιάρᾳ ἦτο περισσότερο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁσον ἀφορᾷ τὸν οἰκίσκον, δὲν ἡσχῆμιζε κατ' οὐδὲν τὴν ἀνίαν τῆς ὁδοῦ. Συγκείμενος ἐκ τοῦ ἰσγαίου, ἐκ τῆς πρώτης ὁροφῆς καὶ τοῦ ὑπερώου, εἶχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν μὲ δύο φύλλα πράσινα, δύο φεγγίτας εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ τρία μεγάλα παράθυρα εἰς τὴν πρώτην ὁροφήν. Τὸ οἰκήσιμον μέρος τοῦ ἰσγαίου ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον. Ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Κατὰ διαλείμματα ὁ ἥλιος ἐζήτει νὰ φανῇ, ἐφώτιζε διὰ μακρὰς ἀκτίνος τὴν ὁμίχλην, ἥτις ἐκαλυπτε τοὺς Παρισίους. Στρουθοὶ τινες ἱπτάμενοι εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἀγαλμα τῆς αἰδήμονος Ἀφροδίτης μὲ δύο τοῦλάχιστον δακτύλους καὶ μὲ τὴν ρίνα τετραυρμένην ἀπετέλουν τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον ὁ κ. Διλὸ εὗρισκεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην εἰσσεύεσθαι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου τούτου, ὃν περιέκλειε τεῖχος μέλαν ἐπὶ τῆς

ράχως τοῦ ὁποίου τὸ βρῦον εἶχεν ἀναμιχθῇ μὲ τὰ πεμάχια τῶν φιαλῶν, διὰ τῶν ὁποίων τὸ εἶχον ἐνισχύσει. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, αἵτινες ἀρχίζουσι ἀργά, τελειώνουσι ταχέως καὶ αἵτινες ἐν τοῖς διαρκεῦσι δύο φεράς περισσότερο τῇ ἡμέρᾳ θέρους. Θὰ ἦσαν δύο ὥραι. Ἡ ἀνάγκη οὖν εἶχε τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἱππότην. Τὴν ἀφῆκε καὶ ἤρχισε νὰ σκαλεῖν τὸ πῦρ, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλε τὸν Ἰούλιον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, φθάνεις εἰς κατάλληλον ὥραν, τῷ εἶπεν ὁ ἱππότης.

— Εἶσαι λοιπὸν στενοχωρημένος ;

— Σχεδόν. Εἰς τί χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σου ;

— Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σὲ ἴδω πρῶτον, ἔπειτα εἰς ἄλλην αἰτίαν.

— Γὰρ πές μου, εἶμαι περίεργος νὰ τὴν μαθῶ.

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς κ. Δάνζ.

— Πῶς ἔχει ἡ ἀξιόλογος αὕτη κυρία ;

— Κάλιστα. Πῶς τὴν εὐρίσκεις ;

— Μοι ἐφάνη ὡραία, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὀλίγον τὴν παρέτῃρησα.

— Ἐ, λοιπὸν ! φίλε μου, ὁμιλεῖ πολὺ περὶ σοῦ.

— Ἀληθῶς ;

— Ναί.

— Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν τῆς διηγήθηκες, τὴν συνεκίνησεν.

— Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα ! Ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ σὲ ἴδῃ.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν στέλλει νὰ μὲ ζητήσῃ ;

— Ὁχι, θὰ ἔλθῃ ἡ ἰδία νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ.

— Ὑπὸ ποῖαν πρόφασιν ;

— Ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἶνε κυρία τοῦ ἐλέους, ἥτις εἰσερχομένου τοῦ χειμῶνος νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνας διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ ;

— Αὔριον.

— Καὶ σὲ ἐπεφόρτισε νὰ μὲ προειδοποιήσῃς ;

— Ὁχι, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ἐγώ, ἵνα μὴ τυχὸν ἀπουσιάσῃς αὔριον.

— Ἐχει καλῶς. Θὰ τὴν περιμένω.

— Δὲν ἐτελείωσα ὅμως ἀκόμη.

— Ἀληθῶς. Φαίνεται, ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς καὶ τι, διὰ τὸ ὅποιον διστάζεις.

— Θὰ σοῦ κάμω μίαν ἐκμυστήρευσιν καὶ θὰ σοῦ ζητήσω μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ὁμίλει.

— Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Δάνζ.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δύο μηνῶν.

— Τῆς τὸ εἶπες ;

— Ἀκόμη.

— Γνωρίζεις, ἂν ἐκείνη σὲ ἀγαπᾷ ;

— Ὁχι. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω, καθόσον...

— Καθόσον...

— Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀγαπῶντος βλέπει ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουσι. Καθόσον νομίζω ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖνος εἶσαι σύ.

— Ἐγώ !

— Σὺ ὁ ἴδιος.

— Δὲν εἶνε δυνατόν ! μὲ γνωρίζει ἀρκετὰ καλὰ, ὥστε δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν.

— Ἴσως εἶνε ἀνοησία, τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ διαπράξῃ. Εἰς τὰς γυναῖκας ὁ ἔρως σχεδὸν πάντοτε εἶνε ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἐξεγείρονται διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὰς ἀποφεύγει, προπάντων ὅταν, ὅπως ἡ βαρωνίς, εἶνε νέαι, ὠραῖαι καὶ ἐπομένως ἀγνωοῦσιν ἀντίστασιν ἐκ μέρους ἀνδρός. Περικυκλοῦνται ὑπὸ τοσούτων ἀνθρώπων, εἴτινες ταῖς ἐπιδαφιλεύουσι θαυμάσιας, ὥστε φυσικῶς ὀφείλουσι νὰ παρατηρήσωσι τὸν ἄνδρα, ὅστις δὲν τὰς παρατηρεῖ. Θεωροῦσι τὴν ἀπροσεξίαν ταύτην ὡς προκλησιν· ὁ ἐγωϊσμός των ἐξεγείρεται, ἡ φιλαυτία των προσβάλλεται, τὰ δὲ δύο ταῦτα αἰσθήματα δὲν χρειάζονται πολὺ, ἵνα μεταβληθῶσιν εἰς ἔρωτα. Ἡ βαρωνίς σου ἔδωκε συνέντευξιν, εἰς ἣν δὲν παρευρέθης, τῆς εἶπες, ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν, ἀπέδειξας, ὅτι εἶσαι ἀναίσθητος πρὸς πᾶν· ἐκείνη δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης ἡττησῇ καὶ ὡς βλέπεις, ἐπαναρχίζει τὴν προσβολὴν. Καίτοι ψυχρὸς, ὁ θεὸς ἡξεύρει, πόσας περιπετείας θὰ ἔχῃς, ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἐὰν σὲ ἡγάπα, θὰ ἤμην λίαν δυστυχής, θὰ ἀπέθνησκον ἴσως. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ καταχρασθῇς τὴν θέσιν σου.

— Ἐσο ἡσύχος· δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμῃς τὸ διαβήμα τοῦτο.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

— Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ εὐχαριστῇς.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαρκτησίαν, εὐρίσκεται διὰ τινὰς ἡμέρας εἰς Παρίσιους.

— Θὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν ἴδῃς ;

— Σκοπεῖω.

— Ὅμιλεῖ καὶ αὐτὴ περὶ ἐμοῦ ;

— Πάντοτε. Τῆς ἐπροξένησας φόβον μὲ τὴν ἱστορίαν σου, ἡ ὁποία, τῷ ὄντι, εἶνε ἀρκετὰ γελοία. Διατί δὲν μετὰ τὴν διηγήθησιν καμμίαν φορὰν ;

— Πρὸς τί ;

— Ἐλα, μεταξὺ μας, εἶσαι εὐτυχής ;

— Εὐτυχέστατος.

— Καὶ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκας τὴν καρδίαν σου, εἶνε ὡσαύτως εὐτυχής ;

— Ναί, καθὼς φαίνεται.

— Ἐν τούτοις ἐκ τῶν δύο τὸ ἐν· ἐὰν τις εἶνε εὐτυχής ἄνευ καρδίας, δύο καρδίαι δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει μόνον, ὅτι ἡ φύσις εἶνε λίαν φειδωλὴ καὶ ἵνα εἶναι τις εὐτυχής, πρέπει ἢ νὰ ἔχῃ δύο καρδίας ἢ νὰ μὴ ἔχῃ ποσῶς, ἢ νὰ μὴ αἰσθάνεται τίποτε ἢ νὰ αἰσθάνεται διττῶς.

— Ἴσως. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ φίλος σου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμες τὸ παράδοξον τοῦτο δῶρον ;

— Εἶνε ὁ Βαλεντίνος.

— Ὁ Βαλεντίνος, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Δ... ;

— Ὁ ἴδιος. Καὶ ἐγένετο τοῦτο τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ γάμου του.

— Πῶς ;

— Ὁ πατὴρ μου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει, ἡμῖν κατὰ-μονος. Ὁ Βαλεντίνος ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ, ἦτο ὅλος χαρά.

Ἡ λύπη μὲ ἐπνίγεν, ἐκεῖνος ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς εὐτυχίας. Ἡ καρδία εἶνε δυστύχημα, τοῦ ἔλεγον· δὲν εἶνε ἀρκετὴ μία καρδία, ἔλεγεν ἐκεῖνος. Τῷ προσέφερα τὴν ἰδικήν μου, ἀφ' οὗ ἐχρειάζετο δύο καρδίας, ἵνα συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του. Παρεδόχθη. Εἰς τῶν φίλων του χημικὸς ἐκ Γερμανίας, ὅλως μελανείμων μετὰ μεγάλου μετώπου καὶ προσώπου σουβλεροῦ, μὲ ἀπεκοίμισε τῇ βοηθείᾳ φίλτρου· ὅτε ἀφυπνίσθη, δὲν ὑπέφερα πλέον, ὁ δὲ Βαλεντίνος ἐχόρευεν ὡς τρελλός, ἔκαμνε στίχους, ἔψαλεν, ἐγέλα, ἔβλεπεν ἥλιον ἐκεῖ, ὅπου ἦτο σκιά, ἐκαλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ἀδελφὴν του, ἔρριπτε χρήματα εἰς ἐπαίτας καὶ ἔκαμνε μυριάς ἀνοησίας. Τέλος, εἶχε δύο καρδίας, ἐνῷ ἐγὼ δὲν εἶχον πλέον τὴν ἰδικήν μου.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Ἐπειτα, ἦλθε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ δεκάκις· ἡ εὐγνωμοσύνη του εἶνε ἐνίοτε ὑπὲρ τὸ δέον ἀνιάρᾳ, ἀλλ' ἔχω δύο μῆνας νὰ τὸν ἴδω. Δὲν γνωρίζω, πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἀλλ' εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, πρὸ τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι κατ' ὅλοκληρίαν ἀπαθής.

Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀρκετὰ προχωρήσῃ.

Ἐπῆλθεν ἄκρα σιγὴ· θὰ ἔλεγε τις, ὅτι τὸ πᾶν ἦτο ἄψυχον ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ, ὅτε ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσιάσθη ἐκ νέου.

— Κύριε ἱππότη, εἶπεν, εἰς κύριος ζητεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Τὸ ὄνομά του ;

— Κύριος Βαλεντίνος.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς αὐτός, εἶπεν ὁ κύριος Διλό εἰς τὸν Ἰούλιον.

Καὶ προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην :

— Ἄς εἰσέλθῃ.

— Ὁ κύριος οὗτος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ κύριος Μοντιδὺ ἠγέρθη.

— Χαῖρε, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του.

— Σὲ περιμένω νὰ γευματίσωμεν μαζί. Θὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι μοῦ εἶπη ὁ κύριος Βαλεντίνος.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐπισκέπτου.

Μεῖνας ἐπὶ στιγμὴν μόνος ὁ κύριος Διλό ἐφρικίσκε καὶ ἐσκάλευσε τὸ πῦρ, ὅπερ ἐσθέννυτο. Ὁ κύριος Βαλεντίνος εἰσῆλθεν. Ἐφερε μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ εἶχεν, ἐνῷ ἦτο νέος, τὸ βᾶδισμα καὶ τὴν στάσιν γέροντος.

Πέριξ τοῦ γυμνοῦ καὶ ηὐλακωμένου ὑπὸ δύο ἢ τριῶν ρυτίδων προσώπου του ἔπιπτε σκληρὰ καὶ ξηρὰ ἡ λευκανθεῖσα ἡδὴ κόμη του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο ἐτοιμοὶ νὰ σθεσθῶσι μεταξὺ τῶν ἀποκαμωμένων βλεφάρων του καὶ τὸ γένειόν του ἐπλαισίον στόμα ὡχρὸν καὶ πάντοτε ἡμιάνοικτον, ὡσεὶ μεγάλη θλίψις ἐκχευμένη εἶχε διαχωρίσῃ, παραβιάσῃ, οὕτως εἶπεν, τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Προσθέσατε εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐντύπωσιν τὴν ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ὅχι τὴν ἀμέλειαν ἐκείνην, ἥτις ἀποδεικνύει ἀθλιότητα, ἀλλ' ἐκείνην, ἥτις φανερώνει ἢ τὴν μεγίστην ἀδιαφορίαν ἢ τὴν μεγίστην ἐνασχόλησιν, καὶ θὰ ἔχετε πρὸ ἡμῶν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὁ λαίμοδετης ἀφήνει νὰ φαίνεται λαίμος ἰσχνός, τοῦ ὁποίου τὰ λερωμένα περιχειρίδια πίπτουσιν ἐπὶ μακρῶν χειρῶν καὶ ὅστις κλινὼν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ γόνατα, ὡς ἐὰν πιέ-

ζεταί ἀπὸ ἀόρατον βάρος, ἔχει τὸν ὕψος παραλυτικοῦ ἐν ἀνὰ-ρώσει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὰν ἀργυροῦν καὶ ἐσμυλωμένον κιβώτιον.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε, ἱππότη; εἶπεν εἰς τὸν κύριον Διλό εἰσερχόμενος.

— Μόλις, ἀγαπητὲ Βαλεντίνε. Ποία μεταβολή! Καθίστατε λοιπὸν καὶ διηγηθῆτέ μου ὅ,τι σὰς συμβαίνει.

Ὁ κύριος Βαλεντίνος ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον ἀφῆκεν ἑαυτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ καθίσματος ὑπὲρ τῷ ἐπαρουσίασεν ὁ ἱππότης.

— ὦ! Εἶμαι πολὺ δυστυχής! εἶπε, παρατηρῶν τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἐφώτισε δύο δάκρυα.

— Τί σὰς συμβαίνει λοιπὸν;

— Ἡ Ρενέ ἀνεχώρησεν!

— Ἡ σύζυγός σας;

Ὁ Βαλεντίνος κατένευσε. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑμολήσῃ.

— Πῶς, ἀνεχώρησεν; ἐπανέλαθεν ὁ ἱππότης.

— Ἐφυγεν!

— Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ, ἡσυχάσατε.

— Ὅχι, δὲν θὰ μοῦ τὴν ἐπαναφέρῃ πλέον!

— Ποῖος;

— Ἐκεῖνος, ὁ ἐραστής της!

— Εἶχεν ἐραστήν;

— Ναί, εἶνε φοβερόν· τὴν ἡγάπων τόσον πολὺ, ἐν ᾧ ἐκείνη δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ.

Καὶ δύο νέα δάκρυα ἠκολούθησαν τὰ δύο πρῶτα, ὅπως αἱ μυστηριώδεις ἐλαῖναι πηγαί, αἵτινες στραγγιζοῦσι κατὰ σταγόνας ἐκ τῆς ἀνυδρότητας βράχου.

— ὦ! ὑπέφερα πολὺ, ἱππότη, ἐξηκολούθησεν, ὑπέφερα τόσον μανθάνων τὴν εἰδήσιν ταύτην ἐν τῷ μέσω τῆς εὐτυχίας μου, ὥστε ἀπώλεσα τὸ λογικὸν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνω.

— Μὲ τὸν κκιρὸν θὰ παρηγορηθῆτε.

Ὁ Βαλεντίνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Οὐδέποτε, εἶπεν.

Ἡ λέξις αὕτη ἡ ἀπελπιστικὴ δὲν ἀπηγγέλθη ἴσως οἷς ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τόνου τόσον παραπενητικοῦ.

— Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, πρὶν ἀκόμῃ λευκανθῶσιν, ἐπεσαν, αἱ παρειαί μου ἐγένιναν κοῖλαι. Δὲν λησμονοῦνται εὐκόλως τοιοῦτου εἶδους δυστυχήματα. Λοιπὸν, σὰς ἐπιστρέφω...

— Τί μοῦ ἐπιστρέφετε; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Τὸ γνωρίζετε.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Ὅ,τι μοῦ εἴχετε δώσῃ.

— Τὴν καρδίαν μου;

— Ναί.

Ἐφάνη εἰς τὸν ἱππότην, ὅτι ἡσθάνθη παλμὸν εἰς τὸ στῆθος του.

— Καὶ ἡ καρδίαν μου εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο;

— Ναί.

— Ποῖος τὴν ἔβαλεν ἐκεῖ;

— Ἐγώ.

— Πῶς συνέβη τοῦτο;

— Ὅτε ἡσθίοντα μανθάνω τὴν φυγὴν τῆς Ρενέ, ἡ μήτηρ μου προσεκάλεσεν ἀμέσως ἱατρόν, ὅστις βλέπων τὴν μεγάλην

ἐξασπιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρισκόμην, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἀσθενείας ἐκείνης. Ἠσθάνθη, ὅτι εἶχον δύο καρδίαις, μὲ ἠρώτησε, πῶς συνέβαινε τοῦτο. τοῦ ἐδῶκα ἐξηγήσεις. Τότε ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἠδύνετο νὰ μὲ θεραπεύσῃ, ἐφ' ὅσον εἶχον εἰς τὸ στῆθος μου ζένον ὄργανον, ὅπερ μὲ ἔκαμνε νὰ ὑποφέρω οἷς, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ πάσχω ἄπαξ.

»Καὶ ὅπως ἡ εὐτυχία μου ἐδιπλασιάσθη μὲ τὰς δύο καρδίαις, οὕτως ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ θλίψις μου εὐρίσκουσα ἀντὶ μιᾶς δύο ἑδρας, ἵνα τοποθετηθῇ. Τέλος εἶχε μεταξύ τῆς καρδίας σας καὶ ὑμῶν ὑμειότης μυστικὴ ἐκ τῶν παραδοξοτέρων τοιαύτη, ὥστε αἶφνης ἡ καρδίαν σας ἤρχιζε νὰ πᾶλλῃ εἰς τὸ στῆθος μου διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μὲν ἐνδιέφερον καὶ θόλου, ἀφ' οὗ ἡ ἰδική μου ἦτο ἡσυχος. Οὕτω, δὲν γνωρίζω, τί σὰς συνέβη πρό τινας καιροῦ, ἀλλὰ δύο ἐσπέραις κατὰ συνέχειαν καὶ μίαν πρῶϊαν ἡ καρδίαν σας ἔκαμνε τὰς μεγαλειτέρας κινήσεις. Κᾶτι ἑκτακτον θὰ σὰς συνέβαινε. Τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος λόγος τοῦ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν καρδίαν ταύτην, διότι μαζὶ μὲ τὰς ἰδικὰς μου θλίψεις δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω καὶ τὰς ἰδικὰς σας. Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχεν· ἐθήκα τὴν καρδίαν σας μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φροντίδος εἰς τὸ ἀργυροῦν τοῦτο κιβώτιον καὶ σὰς τὴν ἀποδίδω. Ἐὰν θέλετε τὴν ἰδικὴν μου, ἐξηκολούθησε μετὰ πικροῦ μειδιάματος ὁ κ. Βαλεντίνος, σὰς τὴν χαρίζω εὐχαρίστως, διότι χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ φονεύσῃ. Ὁ Θεὸς μὲ ἐτιμώρησε, διότι ἠθέλησα νὰ ἐξωθήσω τὴν εὐτυχίαν πέραν τῶν κοινῶν νόμων τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ ἱππότης κατέστη σύννους καὶ παρετήρησε σχεδὸν μετὰ μελαγχολίας τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, κεκλιμένον πρὸ αὐτοῦ.

— Χαῖρε, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος ἐγειρόμενος, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὰς εἶπω. Μοῦ ἐκάματε κακόν, νομίζων, ὅτι μοῦ κάμνετε καλόν· δὲν εἶνε σφάλμα σας καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόθεσιν.

— Τί σκοπεύετε νὰ πράξετε τώρα;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐπανιδετέ.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἱππότην, ὅστις ἐγερεθείς, συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τὸ φάσμα τοῦτο, τὸ ἡλιθιωθὲν ὑπὸ τῆς θλίψεως.

Ἐπειτα, ὅτε ἔμεινε μόνος, ἐζήτησεν ἐπὶ πολὺ τὸ μικρὸν κιβώτιον, ὅπερ περιεῖχε τὴν καρδίαν του, ἐδοκίμασε οἷς ἢ τρίς νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ὠπισθοδρόμει, αἰσθανόμενος, ὅσakis ἐπλησίαζε τὴν χεῖρα, κλονισμὸν ἀνεξήγητον.

Ὅτε ὁ κύριος Μοντιὺ ἐπανῆλθεν, ὁ ἱππότης ἦτο τόσο ἀπησχολημένος, ὥστε δὲν τὸν ἤκουσεν εἰσερχόμενον. Ἐφ' ἀφῆ-γῆθη ὅ,τι συνέβη καὶ μετὰ δύο ὥρας δὲν ἔμεινε πλέον ἐν αὐτῷ οὔτε ἵχνος ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἐκείνης, ἥτις, μεθ' ὅλα ταῦτα, θὰ ἦτο διαβατικὴ.

Τὸ ἐσπέραις οἱ δύο φίλοι ἐζήλθον. Ὁ κύριος Διλό ἐπανῆλθεν ἀργά, εἶχεν ἀρκετὰ κοιπάσει καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Τὴν νύκτα ὅμως ἔλαβε χώραν παραδοξόν τι. Ὁ ἱππότης εἶδεν ἐν ὄνειρῳ τὴν μητέρα του ἀποθνήσκουσαν καὶ καλοῦσαν αὐτὸν ἐπανειλημμένως.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος, ὑπὸ παρόμοιον ὄνειρον, θὰ ἀφυπνίζετο αἰφνιδίως, ἀλλὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο δὲν συνεκίνησε τὸν ἥρωά μας.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ